

А воно таки синє!

Лариса Письменна

Хлоп'я стояло над морем. Хлоп'яті було вже п'ять років, і воно багато дечого знало. Знало й те, що море тепле й синє. А море було холодне й сіре, зовсім сіре, мов сухий асфальт на площі. І хоча понад ним маяли білими крилами чайки, а на березі просто з землі росли справжні пальми з повстяними ногами і ще якісь дерева — дуже зелені, але море було холодне, і люди ходили зодягнені так, як удома зодягаються восени. Зараз удома зима, але ж тут — теплий край! Тут — море!

Хлоп'я дивилося з докором на море, а воно, холодне й сіре, винувато лизало мокрий пісок. Одна хвиля докотилась навіть до черевичків.

— Ти мені не подобаєшся, — сказало хлоп'я. Море зітхнуло.

— Вдома у мене лишилися Івасик з Оксанкою. Вони мені так заздять, що я біля моря. Вони ж знають, що я поїхав до самого синього моря! А ти он яке — сіре й голе... Як тобі не соромно!

Море зібрало зморшки на лобі й затулилося хмаркою.

— У мене вдома ліс. Я його люблю. Він знаєш який?

— Який? — несміливо запитало море.

— Влітку в ньому співають пташки і цвітуть такі квітки, яких ти зроду не бачило. Минулого літа я знайшов гриб боровик. Отакезний! Ти знаєш, що таке гриб боровик?..

— Не знаю, — сумно сказало море. Справді, звідки йому було знати, що таке гриб боровик?..

— Там росте папороть і багато суниць. А восени ще й горіхи. І листя на деревах червоне та жовте. А ти — що? Зовсім сіре. Я тебе не люблю.

— Я не завжди таке, — схлипнуло море, але хлоп'я недочуло. Воно вже хотіло було повернутися спиною й піти собі геть.

Море дуже занепокоїлося: негоже, коли тобі кажуть, що ти погане і що тебе не люблять. Такого не можна стерпіти.

— Почекай! — зашуміло море. — Не йди!

Воно скинуло хмарку і враз стало синє. Воно всотало в себе все сонце з неба і так сліпуче засяяло, що хлоп'я примружило очі. А море запломеніло, засміялося і — щедрою хвилею, синьою хвилею — виплеснуло до ніг подарунок: перламутрову мушлю.

Хлоп'я взяло подарунок. Мушля вигравала всіма кольорами веселки, геть усіма, окрім сірого. Хлоп'я довго милувалося подарунком, а потім приклало вогку ще мушлю до вуха й почуло, як відлунює і шумує у ній хвилями море.

— Пробач мені, я більше не буду, — сказало хлоп'я.

— Я не серджуся, — усміхнулося море.

— Ти й справді синє. Найсиніше в світі! І я тебе полюблю.

Так вони подружилися.

Джерело: Письменна Л. М. Казки, небом криті, а вітром підбиті: Казки.— К..

Веселка, 1990.